

УДК 37.0

П 31

Світлана ПЕХАРЄВА

МОНІТОРИНГ ЯК ФУНКЦІЯ УПРАВЛІННЯ ОСВІТНІМ ПРОЦЕСОМ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

У статті охарактеризовано основні наукові підходи до визначення категорії “педагогічний моніторинг”, розкрито її сутність. Здійснено порівняльну характеристику понять “педагогічний моніторинг” та “контроль”. Розглянуто погляди вчених на класифікації систем освітнього моніторингу. Доведено доцільність трактування моніторингу дошкільного навчального закладу як модернізованої функції контрольно-аналітичної діяльності керівника ДНЗ.

Ключові слова: педагогічний моніторинг, контроль, дошкільний навчальний заклад, функції керівника ДНЗ.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку освіти принципового значення набуває пошук нових підходів щодо підвищення якості й ефективності освітньої системи. Власне якість освіти має важливе значення у створенні Єдиного Європейського освітнього простору, що зумовлює необхідність реформування системи державного управління освітою України, в тому числі й дошкільною. З цією метою упроваджується програма розвитку дитини “Я у Світі”, розробляється Концепція розвитку дошкільної освіти. Документи спрямовані на організаційно-управлінські зміни, необхідні дошкільно, удосконалення форм організації та урізноманітнення методів навчання й виховання дітей у контексті особистісно орієнтованої освітньої парадигми. Це визначає важливість питання пошуку ефективних механізмів управління якістю роботи дошкільних навчальних закладів.

Гострота проблеми управління якістю роботи ДНЗ спричинена розгалуженістю системи дошкільної освіти, відсутністю чітких параметрів організації освітнього процесу в різних типах дошкільних закладів, єдиного підходу до визначення узагальнених критеріїв та механізмів оцінки якості їхньої роботи, орієнтацією на застарілі принципи управління персоналом, особливостями навчально-виховного процесу та іншими аспектами діяльності. Для розв'язання цих проблем актуальною є необхідність побудови механізму державного управління якістю дошкільної освіти в Україні, що ґрунтується на потужній системі інформаційного забезпечення і впровадження в освітню галузь адекватних систем якості та ефективних оцінних технологій.

Аналіз публікацій свідчить, що на сучасному етапі розвитку системи освіти в Україні моніторинг та моніторингова експертиза перебувають на стадії становлення. Серед досліджень з цієї проблематики можна виділити публікації Г. Єльнікової [2], К. Крутій [3], [4], Т. Лукіної [5], О. Майорова [6], О. Орлова, С. Подмазіна [7] та ін.

С. Подмазін у статті “Особистісно орієнтований моніторинг діяльності закладів освіти” стверджує, що моніторинг – це “вироблення певних актуальних знань (отримання оперативної інформації) про стан системи (середовища), у якій відбуваються зміни, для подальшого перекладу цих знань на мову управлінських рішень” [7, 8]. Технологія моніторингу, на його думку, передбачає збір, збереження та аналіз інформації, необхідної для ефективного управління. Науковець підкреслює, що педагогічний моніторинг є засобом реалізації особистісно орієнтованого навчання.

Досліджуючи різні аспекти моніторингу, О. Майоров [6] розглядає його як цілісний самостійний науково-практичний феномен. Він аналізує виникнення поняття моніторингу в освіті і зазначає, що дати тлумачення цьому поняттю важко у зв'язку з його належністю як до науки, так і до практики. Моніторинг, на його думку, можна розглядати і як засіб дослідження реального стану в будь-яких галузях науки, і як засіб забезпечення сфери управління будь-якими видами діяльності за допомогою отримання своєчасної та якісної інформації. За результатами подальших досліджень науковець доходить висновку, що основ-

ною сферою практичного використання моніторингу є інформаційне обслуговування управління в різних сферах діяльності. На основі ретельного аналізу зазначених позицій О. Майоров твердить, що “моніторинг – це відображення нових вимог управління щодо якості, об’єму та термінів інформації для прийняття управлінських рішень, адекватних реальному стану справ” [6, 60].

Створенню системи моніторингу дошкільної освіти присвячені публікації К. Крутій [3], [4]. Науковець переконана, що кожний сучасний дошкільний навчальний заклад в Україні має постійно доводити свою привабливість, необхідність, іміджевий статус. На її думку, це досягається високою якістю освітнього процесу, який може забезпечити професійно організований моніторинг. Адже він дає змогу: своєчасно виявляти випадки порушення і невиконання законодавчих або інших нормативно-правових актів; здійснювати аналіз причин порушень, а також готувати пропозиції щодо їхнього попередження надалі; вивчати ефективність діяльності органів управління освіти і підвідомчих їм освітніх установ, посадовців; виявляти позитивні та негативні тенденції в розвитку територіальних систем дошкільної освіти; розробляти пропозиції з усунення негативних чинників і ознайомлення з позитивним управлінським досвідом [4, 59].

Попри таку зацікавленість науковців окресленою проблематикою, зазначимо, що питання управління розвитком дошкільного навчального закладу на засадах особистісно орієнтованого підходу залишаються недостатньо дослідженими. Зокрема, розв’язання потребує проблема моніторингового супроводу процесу інноваційного розвитку дошкільного навчального закладу на засадах гуманістичної педагогіки.

Мета статті – розкрити сутність поняття “моніторинг” як функції управління освітнім процесом дошкільного навчального закладу на засадах особистісно орієнтованого підходу як складного соціально-педагогічного феномену.

Ефективність функціонування і розвитку системи ДНЗ тісно пов’язана з відстеженням результатів його діяльності, тобто освітнім моніторингом.

Поняття “моніторинг” (від. лат. *monitor* – той, хто контролює) було введено в науковий обіг представниками технічних і

екологічних наук і спочатку розглядалось як постійне спостереження за будь-яким явищем, об'єктом з метою співвідношення його стану з бажаним результатом або з первинним уявленням [1].

У світовій освітній практиці сьогодні накопичено багатий досвід моніторингових досліджень за різними показниками якості освіти (найвідоміші з них – TIMSS, CIVIC, PISA), що їх здійснюють авторитетні міжнародні організації та центри.

З історичного погляду моніторинг виник як чинник громадянського суспільства, що дає змогу впливати на розвиток соціально-економічних процесів у демократичній державі (30 – 50 роки ХХ ст., Американська асоціація прогресивної освіти – Progressive Education Association in the United States).

У теорії соціального управління моніторинг розглядається як одна з найважливіших, відносно самостійних ланок в управлінському циклі. Він є самостійною функцією управління освітнім процесом, має умовний характер та є корисним у концептуальному та операціональному аспектах [2].

У наукових педагогічних джерелах співіснують найрізноманітніші визначення терміна “педагогічний моніторинг”. Це поняття трактується і як система збору, збереження, обробки й поширення інформації про діяльність педагогічної системи або її окремих елементів, орієнтовану на інформаційне забезпечення управління з метою визначення стану об'єкта в будь-який час з наступним прогнозуванням його розвитку (А. Майоров) [6]; і як безупинне відстеження перебігу, результату й ефективності освітнього процесу на основі використання комп'ютерної технології збору й обробки одержуваної про стан освітнього процесу інформації (В. Симонов); і як засіб реалізації особистісно орієнтованого навчання (С. Подмазін) [7]; і як науково обґрунтована, цілеспрямована, аналітична й прогностична система відстеження динаміки провідних процесів, як у змістовому, так і в організаційному планах, на всіх рівнях системи освіти за участю всіх суб'єктів освіти (Т. Єсенкова); і як систематична і регулярна процедура збору даних за важливими освітніми аспектами роботи школи (В. Кальней, С. Шишов); і як вища форма інформаційної діяльності управлінця та вища форма функціонування системи інформаційного забезпечення управління, яка

зумовлює появу універсального типу мисленнєвої діяльності керівника у прийнятті управлінського рішення (Г. Єльнікова) тощо [2, 76].

Узагальнення наведених тлумачень поняття “педагогічний моніторинг” надало можливість визначити найсуттєвіші підходи науковців щодо його трактування. Педагогічний моніторинг як складний соціально-педагогічний феномен має розглядатись у кількох контекстах:

- *по-перше*, як цілеспрямований багатокомпонентний процес спостереження, оцінювання, регулювання та прогнозування розвитку діяльності педагогічної системи, який забезпечує зворотний зв’язок між суб’єктом та об’єктом управління;

- *по-друге*, як інформаційна система для прийняття управлінських рішень суб’єктом управління;

- *по-третє*, як функція управління, якісно новий вид контролю;

- *по-четверте*, як технологія безперервного спостереження діяльності об’єктів із застосуванням комп’ютера.

Отож, під моніторингом діяльності дошкільного навчального закладу (ДНЗ) ми розуміємо функцію управління, що передбачає процес спостереження, оцінювання, регулювання та прогнозування його розвитку, спрямований на забезпечення досягнення цілей функціонування ДНЗ завдяки створенню інформаційної системи для прийняття управлінських рішень суб’єктом управління.

У процесі визначення поняттєво-термінологічного апарату проблеми моніторингу діяльності дошкільного навчального закладу маємо розглянути співвідношення понять “педагогічний моніторинг” і “контроль”.

В освітньому менеджменті контроль розглядається як функція управління педагогічними системами, що здійснюється за всіма напрямками управлінської діяльності керівника (Л. Даниленко, Н. Островерхова та ін.). Його сутність, на думку К. Крутій, виявляється у забезпеченні зворотного зв’язку між суб’єктом та об’єктом управління з метою прийняття управлінського рішення [3].

Підтримуючи загалом погляди української вченої на трактування поняття “контроль”, робимо висновок, що всі ознаки контролю характерні для моніторингу, але на якісно новому рівні. Підтвердженням цього є думка Л. Даниленко, яка акцентує увагу на поступовій модернізації управлінських функцій, у тому числі й контрольно-аналітичної. Це виявляється в тому, що умови сьогодення спричиняють набуття контролем оперативності, своєчасності, об’єктивності, системності, делегування повноважень у його проведенні підлеглим тощо.

Ю. Конаржевський вказує на те, що контроль – це постійне порівняння того, що є, з тим, що повинно бути [3, 10]. Автор також підкреслює необхідність змістового перегляду функції контролю, переведення його з позицій жорсткого контролюючого засобу, який здійснює одноосібно керівник, на позиції передачі відстеження своєї діяльності безпосередньо підлеглим.

Сутністю контролю є забезпечення досягнення мети організації на підставі отриманої інформації у вигляді зворотного зв’язку. Процес контролю складається з установлення стандарту, вимірів досягнутих результатів, порівняння стандарту з досягнутим параметром і коректування, при необхідності, перебігу робіт [6]. Це визначення контролю майже повністю ідентичне сучасному розумінню поняття “моніторинг”.

П. Третьяков відводить головне місце контролю при управлінні інноваційними процесами. На думку автора, його призначення та завдання полягають у: 1) констатації, експертній аналітичній оцінці досягнутих результатів та відповідних висновках щодо проведення регулювання процесу освітньої діяльності; 2) оцінці всіх учасників процесу, результатів їхньої діяльності як підставі для вироблення висновків та корекції поведінки й діяльності педагогічного колективу; 3) оцінюванні результатів управління інноваціями відповідно до комплексно-цілевих програм та мети регулювання управлінських впливів; 4) формуванні каналів зворотного зв’язку для інформування та стимулювання всіх учасників інноваційного процесу [9, 67 – 68].

Сутність контролю, визначеного П. Третьяковим, дуже близька до сутності моніторингу (наявність функцій регулювання, корекції, прогнозування, стимулювання). Водночас автор не

вказує на створення інформаційної системи, розглядаючи контроль як одноразовий акт.

Г. Щокін під контролем розуміє безпосередню перевірку та регулювання виконання наказу або розпорядження, облік та аналіз результатів виконання контрольованих документів у визначені терміни [10, 246].

Виокремлення обліку, аналізу та регулювання вказує на схожість понять контролю та моніторингу. Це наближує перелічені в такому вигляді функції контролю до інформаційної системи, яка створює основу прийняття управлінських рішень і є однією з основних характеристик моніторингу. Контроль розглядається як жорстке відстеження інформаційних потоків, котре одноосібно проводить керівник.

Отже, “контроль” – це самостійна функція управління, яка забезпечує зворотний зв’язок, що передбачає перевірку та оцінювання реального стану об’єкта порівняно з бажаним; це інформація про стан об’єкта, яку використовують для запобігання негативним результатам та прийняття управлінського рішення.

Педагогічний контроль, як і педагогічний моніторинг, *за сутністю* маємо розглядати як зворотний зв’язок між керівною та керованою підсистемами навчального закладу, *за формою* – як управлінську функцію, спрямовану на перевірку стану керівної підсистеми; *за призначенням* – як основу для прийняття управлінського рішення на підставі аналізу отриманої інформації.

Водночас між цими поняттями існує відмінність. До суттєвих недоліків контролю відносять стихійність, безсистемність, відсутність глибокого аналізу [7, 60 – 61]. Контроль має як безперервний, так і дискретний характер, його ефективність залежить від систематичності та своєчасності здійснення. Він недостатньо пристосований до мінливих умов, має жорсткий характер, користується нормативними стандартами, у ньому переважають бюрократичні форми, засоби і методи проведення. Як правило, контроль не допускає оперативної зміни стандартів на основі соціального попиту, діє переважно за рішенням вищих управлінських структур.

Моніторинг, навпаки, створює інформаційну систему, яка постійно поповнюється, що вказує на безперервність спостере-

ження, а також передбачає розробку апарату та технології вимірювання реального стану об'єкта. Виходячи з цього, при здійсненні моніторингу допускається контроль за місцевими нормативами, які можуть оперативного змінюватися на основі соціального запиту, а також при зміні ситуації та наявних умов функціонування керованого об'єкта. Це переводить функцію контролю, що здійснюється одноосібно керівником і має завдання визначити ступінь відповідності наявного стану керованого об'єкта встановленим стандартам (діагностична функція), у функцію моніторингу, що здійснюється керівником разом з виконавцями і має завдання поточного коригування процесу на задалегідь визначений результат (функція регулювання).

Отже, якщо контроль більше застосовувався при спостереженні об'єкта, який перебуває у стані стабільного, функціонування, то моніторинг – більш ефективний при спостереженні об'єкта у стані постійних змін, у стані розвитку, пов'язаного з порушенням стабільності.

Зазначене дає підстави для висновку, що поняття “моніторинг” – більш ємніше, ніж поняття “контроль”, оскільки моніторинг органічно пов'язаний з усіма функціями управління. Він не тільки створює наукову об'єктивну базу для прийняття управлінського рішення, а й забезпечує поточне регулювання та прогнозування подальшого розвитку об'єкта. Тому контроль, який вважали сучасним механізмом управління в середині 80-х років ХХ ст., сьогодні поступається місцем моніторингу.

Найбільш широку класифікацію систем моніторингу наводить О. Майоров [6]. Він зазначає, що виокремлення виду моніторингу залежить від основи класифікації, зокрема :

1) *галузі використання* (в екології, медицині, політиці, освіті тощо);

2) *способів проведення моніторингу* (дистанційний, інструментальний, супутниковий, педагогічний, соціологічний, психологічний тощо);

3) *способів збору інформації* (виділяє чотири групи : а) описання об'єкта моніторингу без вимірювання, наприклад, моніторинг засобів масової інформації; б) використання фізичних вимірювань об'єкта, наприклад моніторинг комп'ютерних мереж; в) використання системи відмінно розроблених та загаль-

ноприйнятних критеріїв та індикаторів, наприклад, моніторинг повітря; г) опосередковане вимірювання з використанням технологій наукового дослідження, системи критеріїв та показників, наприклад, соціально-політичний моніторинг. До цієї групи належить і моніторинг освітніх систем;

4) *орієнтації на конкретного користувача* (виділяє три групи : а) суспільство загалом (мета моніторингу – формування суспільної думки); б) фахівці відповідних сфер діяльності; в) конкретні органи управління, керівники, окремі структури);

5) *часу реалізації* (виділяє два типи моніторингу, спрямованого на реалізацію : а) завдань функціонування; б) завдань розвитку);

б) *масштабності*;

7) *способів розповсюдження інформації*.

Науковці виокремлюють й такі основи для класифікації моніторингу, який використовується на практиці :

1) *за масштабами цілей освіти* (стратегічний, тактичний, оперативний);

2) *за етапами освіти* (вхідний, або відбірний; навчальний, або проміжний; вихідний, або підсумковий);

3) *за часовою залежністю* (ретроспективний; попереджувальний, або випереджувальний; поточний);

4) *за частотою процедур* (разовий, періодичний, систематичний);

5) *за охопленням об'єкта спостереження* (локальний, вибірковий, безперервний);

б) *за організаційними формами* (індивідуальний, груповий, фронтальний);

7) *за формами об'єкт-суб'єктних відносин* (зовнішній, або соціальний; взаємоконтроль; самоаналіз);

8) *за використанням інструментарієм* (стандартизований, нестандартизований, матричний) [8].

У роботах Г. Єльникової зазначено три типи системи моніторингу залежно від мети їхнього проведення; 1) *моніторинг узгодження управління* – ця система підкреслює провідну роль педагога та фінансування закладу освіти і робить спробу довести, що реальне забезпечення освіти відповідає певним стандартам. Якщо заклад за різними показниками відповідає ви-

значеним стандартам, то автоматично забезпечується адекватний рівень його діяльності; 2) *діагностичний моніторинг*, метою якого є визначення рівня успішності дітей за окремими предметами навчального плану шляхом використання різноманітних тестів та методик. Завдяки цьому типу моніторингу можна визначити слабкі та сильні аспекти академічних навичок дітей, незалежно від їхніх особливостей; 3) моніторинг діяльності – передбачає вимірювання та порівняння на основі стандарту або норми [2, 80 – 93].

При аналізі інноваційного розвитку дошкільного навчального закладу будемо використовувати такі терміни: за цілями проведення – моніторинг діяльності; за формами відносин – самоаналіз та зовнішній моніторинг; за охопленням об'єкта спостереження – безперервний, за використаним інструментарієм – стандартизований.

У зв'язку з тим, що моніторинг використовується на різних рівнях управління загальною освітою, Г. Єльнікова виділяє такі його види:

- *державний* (відстеження розвитку освіти на всій території України);
- *регіональний* (відстеження розвитку освіти на території області, міста, району);
- *локальний* (відстеження в межах закладу освіти).

Останній вид моніторингу включає такі підрівні : керівниковий (директор закладу освіти), адміністративний (заступники директора), педагогічний (учительський), учнівський.

При цьому автор зазначає (і ми погоджуємося), що об'єктом освітнього моніторингу є діяльність суб'єктів освітньої системи; предметом – динаміка змін у суб'єкті діяльності та в освітній системі як основа її розвитку. Метою освітнього моніторингу є спрямування розвитку суб'єкта діяльності та освітньої системи на бажаний результат. Результатом освітнього моніторингу є вдосконалення процесів функціонування та розвитку навчального закладу.

На наш погляд, зазначені основи для класифікації дають підстави для твердження, що моніторинг проникає в усі сфери нашого життя з метою найбільш повного інформування будь-

якого потенційного користувача, для формування як соціальної думки, так і свідомості взагалі. Що об'ємніша інформація, то якісніше відбувається її аналізування та вироблення на цій основі висновків та прийняття відповідного рішення.

Для проведення моніторингу важливо врахувати основні його *функції*:

- *аналітичну* – психолого-педагогічний аналіз освітнього процесу на всіх рівнях його структурної організації, виявлення причиново-наслідкових зв'язків між умовами і результатами;

- *діагностичну* – комплексне психолого-педагогічне вивчення якості освіти навчання, виховання, розвитку дитини в навчальному закладі, а також рівня професійної компетентності дитини;

- *оцінювальну* – кількісно-якісну оцінку діяльності закладу, вихователів, дітей;

- *коригувальну* – дидактична корекція навчально-виховного процесу, психолого-педагогічна корекція особистості на шляху її саморозвитку;

- *орієнтувальну* – спрямування на визначення мети і завдань діяльності навчального закладу, зазначених у плануванні, а також на виявлення та усунення негативних рис, факторів, явищ;

- *інформаційну* – забезпечення інформацією про позитивні результати освітнього моніторингу.

За наслідками моніторингу якості дошкільної освіти можна виявити:

- відповідність (чи навпаки) статутних документів статусу ДНЗ;

- урахування (чи навпаки) реальної соціальної ситуації, зв'язку з основними статутними документами річних планів;

- відповідність сучасним вимогам перспективно-календарного планування, а саме: чи має місце дублювання статусних і додаткових програм, чи не використовуються програми, що не мають методичного забезпечення;

- наявність (або відсутність) серйозної, планової роботи щодо розвитку кадрового потенціалу ДНЗ;

– відповідність (чи навпаки) психологічного супроводу розвитку дитини статусу дошкільного закладу і сучасній нормативно-правовій базі тощо.

Отже, в умовах реформування української системи освіти якість стає наріжним каменем, який визначає перспективність поставлених завдань та ефективність їх виконання. Вона зумовлює низку кроків, спрямованих на побудову державної системи моніторингу якості освіти, яка має ґрунтуватися на поєднанні національних моніторингових обстежень із міжнародними моніторинговими програмами.

Моніторинг у системі дошкільної освіти – це спеціально організоване, цільове, системне спостереження за якістю дошкільної освіти, що дає змогу відстежувати як відхилення від державних освітніх стандартів, так і рівень задоволення освітніх потреб населення.

Узагальнення сказаного надало можливість сформулювати визначення поняття “моніторинг розвитку освітньої діяльності дошкільного навчального закладу на засадах особистісно орієнтованого підходу”. Ми розуміємо його як модернізовану функцію контрольно-аналітичної діяльності завідувача ДНЗ, як процес спостереження, оцінювання, регулювання та прогнозування його інноваційного розвитку на засадах особистісно орієнтованого підходу, спрямований на досягнення цілей модернізації. Особливу значущість його організації багато дослідників визначають під час переходу ДНЗ із режиму функціонування до режиму розвитку, оскільки моніторинг сприяє ефективній побудові освітнього процесу і дає змогу творчо управляти ним у подальшому. Однак ця проблема багатогранна і потребує подальших досліджень.

Література

1. Диагностика и мониторинг в управлении образовательным процессом : метод, пособ. / под ред. Т.Ф. Есенковой, С.Н. Митина, В.В. Елисеева. – Ульяновск : ИПК ПРО, 2000. – 60 с.
2. Сьникова Г.В. Наукові основи розвитку управління загальною середньою освітою в регіоні : моногр. / Г.В. Сьникова. – К. : ДАККО, 1999. – 303 с.

3. Крутій К.Л. Моніторинг як сучасний засіб управління якістю освіти в дошкільному навчальному закладі : моногр. / К.Л. Крутій. – Запоріжжя : ТОВ “ЛПКС” ЛТД, 2006. – 172 с.
4. Крутій К.Л. Освітній простір дошкільного навчального закладу : моногр. : у 2-х ч. / К.Л. Крутій. – Ч. II. Концепція, Програма розвитку та освітні програми ДНЗ. – Запоріжжя : ТОВ “ЛПКС” ЛТД, 2010. – 284 с.
5. Лукіна Т. Моніторинг якості освіти : теорія і практика / Т. Лукіна. – К. : Вид. дім “Шкільний світ” : Вид. Л. Галіцина, 2006. – 128 с.
6. Майоров А.Н. Мониторинг и проблемы информационного обеспечения управления образованием / А.Н. Майоров // Школьные технологии. – 1999. – № 1 – 2. – С. 58 – 60.
7. Подмазін С.І. Особистісно орієнтований моніторинг діяльності закладів освіти / С.І. Подмазін // Директор школи. – 2002. – № 33 (225). – С. 8.
8. Симонов В.П. Педагогический менеджмент : 50 НОУ – ХАУ в управлении педагогическими системами : учеб, пособ. – 3-е изд., испр. и допол. / В.П. Симонов. – М. : Педагогическое общество России, 1999. – 430 с.
9. Третьяков П.И. Управление школой по результатам : практика педагогического менеджмента / П.И. Третьяков. – М. : Новая школа, 1997. – 288 с.
10. Щёкин Г.В. Основы кадрового менеджмента: учеб. – 3-е изд., перераб. и допол. / Г.В. Щёкин. – К. : МАУП, 1999. – 288 с.

Пехарева Светлана. Мониторинг как функция управления образовательным процессом дошкольного учебного заведения. В статье охарактеризованы основные научные подходы к определению категории “педагогический мониторинг”, раскрыта её сущность. Осуществлена сравнительная характеристика понятий “педагогический мониторинг” и “контроль”. Рассмотрены взгляды ученых на классификацию систем образовательного мониторинга. Доказана целесообразность трактовки мониторинга детского сада как модернизированной функции контрольно-аналитической деятельности руководителя ДУЗ.

Ключевые слова: педагогический мониторинг, контроль, дошкольное учебное заведение, функции руководителя ДУЗ.

Pyekharyeva Svitlana. Monitoring as a function of management of educational process in pre-schools establishments.

The article describes the main research approaches to definition of “pedagogical monitoring” and reveals its essence. The comparative characteristics of the concepts of “pedagogical monitoring” and “control” have been done. The views of scientists on the classification of educational monitoring have been considered. The expediency of treatment monitoring kindergarten as modernized functions of control and analysis of manager’s activity in PEI has been grounded.

Key words: pedagogical monitoring, control, pre-school establishment, kindergarten manager’s functions.